

Ørkenvandringen

HVIS SKYER KUNNE TALE... (OM ØRKENVANDRINGEN).

Af Harry Højgaard

Hvis skyer kunne tale, havde denne sky en fantastisk beretning at bidrage med. En beretning om højdramatiske begivenheder og utrolige undere. En beretning om et stivnakket folk, som bestandigt ville gå sine egne veje; men også en beretning om en Herre, som førte, beskyttede og tilgav sit folk. Skyen, hvori den elskende Gud trådte sit syndige folk nær.

Herren leder sit folk

"Herren gik foran dem, om dagen i en skysøjle for at føre dem på vejen og om natten i en ildsøjle for at lyse for dem, så de kunne gå både dag og nat. Skysøjlen fjernede sig ikke fra folket om dagen og ildsøjlen ikke om natten" (2 Mos 13,21).

Sådan hedder det straks efter, at Israel var begyndt på det, vi kalder ørkenvandringen: den 40-årige rejse fra slaveriet i Egypten til friheden i det land, Gud havde lovet Abraham, Isak og Jakob.

Der står ikke, at Herren sendte en skysøjle foran dem, men at han selv gik foran dem i en skysøjle. Herren var altså skjult til stede i den synlige sky. Døgnet rundt var Herren hos sit folk. Han ledte dem dag og nat, fra lejrplads til lejrplads gennem alle 40 år, for at de ikke skulle fare vild i ørkenen.

Herren beskytter sit folk

Kort efter at folket havde forladt deres egyptiske hjemegn og slået lejr ved sivhavet, blev de indhentet af Faraos hær. Med havet foran sig og Faraos 600 krigsvogne bagved sig

mistede folket forståeligt nok modet. De råbte til Herren, som i første omgang svarede med at flytte sig:

"Guds engel, som gik foran Israels hær, rykkede nu om bag dem, og skysøjlen foran dem rykkede om bag dem, så den kom til at stå mellem egypternes hær og israelitternes hær. Skyen kom med mørke, men oplyste natten. Hele natten kom de ikke nær til hinanden" (14,19-20).

Som et beskyttende mørke stod Herren selv i skysøjlen foran egypterhæren og holdt dem på afstand af Israel. Som en lysende ildsøjle stod Herren selv bagved Israel, og gennemførte i løbet af denne nat den måske største og mærkeligste redningsaktion i verdenshistorien. En stærk østenstorm kløvede havet og tørlagde havbunden, så hele Israels folk kunne gå tørskoede over, medens vandet stod som en mur på begge sider af dem.

Og da morgenen brød frem, og Faraos hær i sin angrebsiver stod ude i havet, "så Herren i ildsøjlen og skysøjlen ned på Egyptens hær" (14,24), og så skabte han kaos i hæren. Egypterne forsøgte at flygte, men det var for sent. Herren lod vandet falde tilbage over supermagtens militærmaskineri. Da lød for første gang sangstrofen: "Herren er min styrke og lovsang, han blev min frelse" (15,2).
For Herren førte og beskyttede sit folk.

Herren tog bolig på Sinaj

Da Israel et par måneder senere nåede frem til Sinaj, indgik Herren en pagt med folket. Derefter gik Moses op på bjerget for at modtage instrukser om helligdommen. Da hedder det: "Skyen dækkede bjerget, og Herrens herlighed tog bolig på Sinajs bjerg..." (24,15-16). Hvor Herren indtil nu havde vandret foran folket for at vise vej, tog han nu bolig på toppen af Sinajbjerget. I al sin herlighed ville han bo i umiddelbar nærhed af sit folk, som lå lejret rundt om bjerget.

Herren tog bolig hos folket

"... I seks dage dækkede skyen bjerget, og på den syvende dag kaldte han på Moses inde fra skyen. For israelitterne så Herrens herlighed ud som en fortærende ild på bjergets top. Men Moses gik ind i skyen og op på bjerget, og han blev på bjerget i fyrre dage og fyrre nætter" (24,16b-18).

Det, der skete ved Sinaj, er ikke let at fatte. Men nu skal Moses altså gå op på bjerget - det bjerg, der for israelitterne så ud som en fortærende ild - og ind i skyen, hvor Gud var. I næsten halvanden måned var Moses hos Gud. Ingen menneskeord kan vel formulere, hvordan det har været, og derfor fortæller Bibelen også kun, hvad Gud sagde til Moses om den helligdom, israelitterne skulle bygge. Til gengæld er det beskrevet i detaljer, fordi det skulle afspejle den himmelske helligdom og forklare Guds hellighed, menneskets syndighed og forsoningens mulighed.

Men først og fremmest var Guds tanke med helligdommen, at Gud kunne bo hos sit folk: "De skal lave mig en helligdom, så vil jeg tage bolig hos dem" (25,8).

Da boligen så endelig står færdig, flytter Herren ind!

"Skyen dækkede åbenbaringsteltet, og Herrens herlighed fyldte boligen. Moses kunne ikke gå ind i åbenbaringsteltet, fordi skyen havde lagt sig over det, og Herrens herlighed fyldte boligen" (40,34-35).

Det samme skete i øvrigt, da Herren mange år senere flyttede ind i den bolig, som Salomo byggede til ham i Jerusalem (2 Krøn 5,13-14).

Herren boede ikke længere på bjerget. Han boede midt iblandt dem, i al sin herlighed, i den bolig, som de havde bygget til ham. "For Herrens sky var over boligen om dagen, og om natten var der en ild i den for øjnene af hele Israels hus på hele deres vandring fra sted til sted" (40,38).

Sådan var det i de tider, hvor Israel fulgte pagtens ord, og sådan var det, når de glemte dem, og vendte sig bort fra Herren. Altid var der mulighed for at vende sig til ham, som boede i boligen, "der står hos dem midt i deres urenhed" (3 Mos 16,16). Det er et af de skønneste ord i Det Gamle Testamente. Gud forlod ikke Israel, fordi de var urene.

Tværtimod. Han tog netop bolig hos dem, fordi de var urene. For kun han kunne gøre dem rene. Hele helligdommens indretning og ritualer pegede på, hvordan Gud kunne rense dem, så han kunne leve sammen med dem - og de med ham.

Herren ville ikke kun lede og beskytte sit folk. Han ville ikke kun bo i nærheden af sit folk. Han ville bo hos dem, midt i lejren!

Ordet blev kød...

Denne virkelighed levede Israel med i mange hundrede år. Men så en dag "blev Ordet kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed".

Det er Johannes, som skriver dette. Den Johannes, som var med Jesus på et andet bjerg, hvor han fik lov til at stå i skyen og opleve udsigelige ting. Og han forstod, at der var en sammenhæng mellem helligdommen i ørkenen og i Jerusalem og så den Jesus, som omtalte sig selv som Guds tempel, hvor mennesker kunne møde den levende Gud og finde fred med ham.

Gud boede nu hverken i skyen eller på Sinaj eller i helligdommen, men midt iblandt mennesker i mennesket Jesus fra Nazaret.

Gud i os

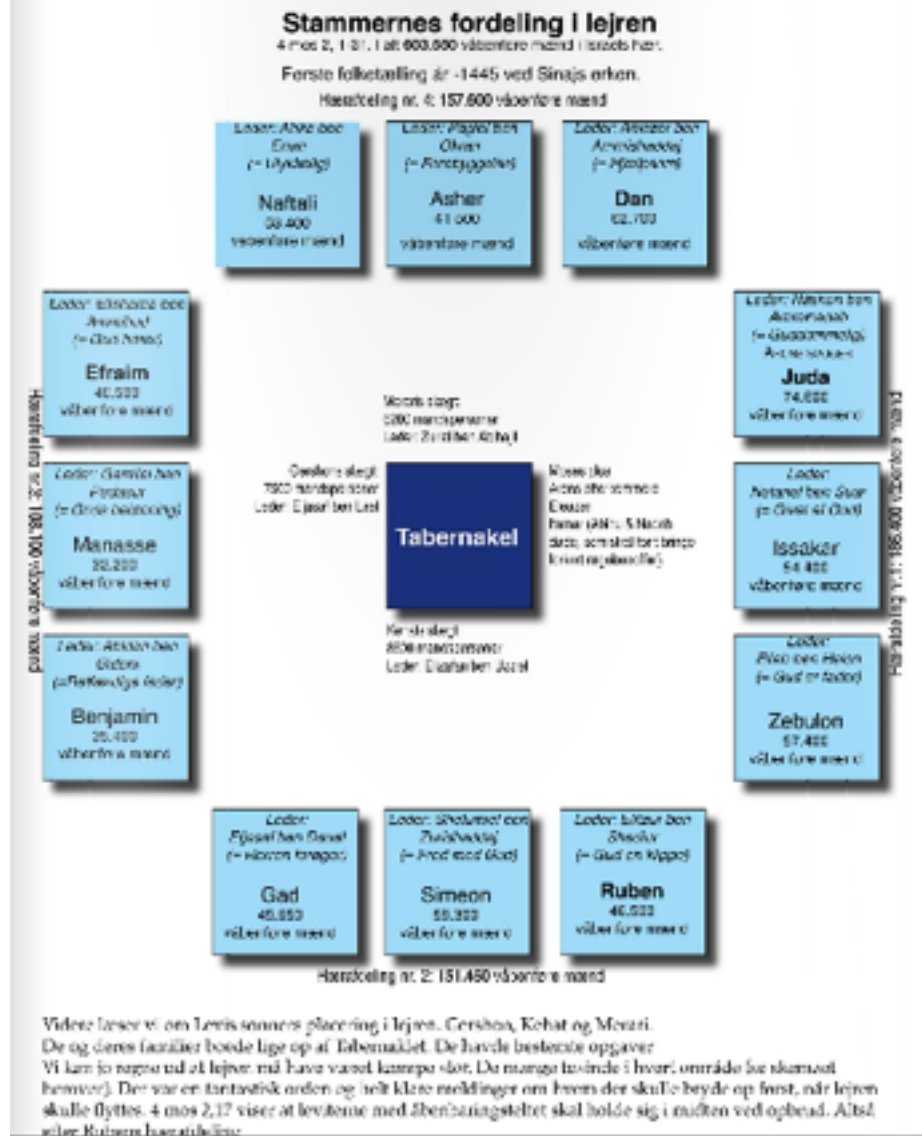
Da han havde skaffet renselse for vore synder, tog han sæde ved den Højestes højre hånd. Men han efterlod os ikke faderløse. Han kom selv til os ved sin ånd, som bliver hos os og skal være i os. For det er os, som tror, der i dag er den levende Guds tempel. En kristens legeme er et tempel for Helligånden.

Lad os derfor ære Gud med vore legemer, og ikke trække på samme hammel som de vantro, at det ikke skal gå os, som det gik for Israel: "Vel var vore fædre alle under skyen og gik alle gennem havet og blev alle døbt til Moses i skyen og i havet ... og alligevel fandt Gud ikke behag i ret mange af dem. De blev jo slået ned i ørkenen. Derved blev de advarende eksempler for os, for at vi ikke skal få lyst til det onde, sådan som de fik det" (1 Kor 10,1-6). Derfor skal den, som tror, at han står, se til, at han ikke falder, om vi dog alle kunne nå frem til den dag, hvorom det hedder: "Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem" (Åb 21,3).

Da er der ikke længere skyer, som skjuler Herren for vore øjne, for da skal vi se ham som han er!

Ordet og Israel

Derude i ørkenen rejste man tabernaklet og israels folk organiserede sig. Se bogen om Jakobs sønner side 87.

Spørgsmål:

Hvordan blev slavedrengen Moses prins af Ægypten?

Hvad hed det hav hvor isralitterne måtte gå igennem på flugt fra ægypterne?

Hvor gammel var denne ægyptiske prins, da han måtte flygte ud i ørkenen? _____

Da Moses vendte tilbage som Folkets leder, hvor gammel var da. _____

Inden folket blev frigjort, måtte landet igenne nogle svære plager. Hvor mange? _____

